

Internament

Mònica Ramoneda Rueda

Narratives

Internament

Narratives

154

© 2023 Mònica Ramoneda Rueda

© 9 Grup Editorial SL, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció i cobertes: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: febrer de 2023
ISBN: 978-84-19017-49-9
DL B 1621-2023
Imprès a Romanyà Valls, SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la seva incorporació a un sistema informàtic,
ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Internament

Mònica Ramoneda Rueda

A la Violeta i l'Adrià,
els meus fars.

I a l'Antonio i al Quim,
per l'assessorament.
I per tota la resta.

Ningú diu «soc càncer», i ni tan sols «soc cancerós», tot i que, de fet, en aquest cas no hi ha cap intrús en forma de virus o bacteri; són les cèl·lules del cos les que s'han descontrolat. El càncer es té. En canvi, les malalties neurològiques i psiquiàtriques són diferents perquè sovint ataquen la font mateixa del que ens imaginem que és el nostre jo. La frase «és epilèptic» no ens sona estranya. A les clíniques psiquiàtriques, els pacients sovint diuen, «és que, saps, soc bipolar» o «soc esquizofrènic». En aquestes frases, el jo i la malaltia s'identifiquen plenament.

SIRI HUSTVEDT, *La dona tremolosa*
o la història dels meus nervis
Traducció de Ferran Ràfols

Suposo que no té res de dolent no ensenyar-ho tot de tu. La meva psicòloga m'ho ha arribat a dir moltes vegades, que està bé mantenir certa privacitat, que cuidar la imatge que vols donar de tu mateixa té poc a veure amb enganyar.

El problema, suposo, és quan no ho mostres, no per decisió pròpia, sinó per incapacitat. Incapacitat de demanar ajuda.

El problema és quan et pot la vergonya pel que amagues i entres en l'espiral de fingir cada cop més. Llavors, el dia que necessites que t'estirin fora d'aquest remolí, no trobes ningú. Perquè ningú s'imagina el més mínim per què estàs passant.

En general, quan algú es troba pel carrer un amic d'aquells que no veia de fa temps, un a l'altre es pregunten què tal, què has estat fent?, i les respostes acostumen a ser que anar tirant, res d'especial, treballant i amb la família, ja ho saps. Llavors hi ha una abraçada de comiat, que conté aquella mica d'afecte, una ombra de record, i cadascú segueix el seu camí, normalment sense que la

trobada representi cap gran sacsejada. S'assumeix amb més o menys gràcia que els anys han anat passant, que és el que han de fer.

Doncs jo, igual. Si em trobés algun conegut de fa dècades pel carrer, li deixaria anar una tirallonga de llocs comuns i frases fetes. Perquè si li expliqués el que ha passat realment, per exemple els últims deu anys, segur que no s'ho creuria.

A vegades, quan passes revista de la teva vida, ni tu mateixa te la creus.

1980-2020

Primera part

1

El primer cop que em van haver de lligar amb corretges de contenció en un llit a urgències psiquiàtriques de Sant Pau vaig pensar que havia tocat fons. Bé, ho vaig pensar l'endemà, quan em van donar l'alta. Que equivocada que estava. Arribar a casa i no poder dormir abraçada a en Magí m'hauria d'haver fet sospitar que la cosa no acabaria aquí. Després d'aquell dia vaig viure amb una mena de temor constant i amb una sensació de buit que a vegades se'm feia insuportable. Però la gent suporta coses.

Va ser la primavera del 2005. Aquell dia tenia sessió amb la doctora Izquierdo, la meva psicòloga, i vaig sortir escopetejada de la consulta, desobeint els seus precés de no marxis així, Maia, seu un moment i acabem de parlar. Però jo m'ofegava i només volia sortir. Havíem estat parlant de l'últim cap de setmana, jo em culpava d'haver provocat la discussió amb en Magí al recriminar-li que hagués convidat a sopar els amics que ens havíem trobat per casualitat a la platja i ella intentava fer-me veure que la meva frustració era comprensible. Que si una parella

se'n va de cap de setmana a un hotelet de la costa per dedicar-se temps l'un a l'altre, és normal que un canvi de plans no consensuat generi malestar. Però jo no veia res, m'ofegava i només volia sortir. Recordo que em va sorprendre que ella tanqués la porta del despatx quan jo tot just premia el botó de l'ascensor. Suposo que en el fons em sentia tan desamparada que desitjava que m'agafés i m'abracés i m'impedís marxar d'aquella manera. Però les psicòlogues no les fan aquestes coses, les psicòlogues no t'abracen. Tot i que aquí menteixo una mica. La Marta potser no m'ha abraçat mai, però sí que m'ha posat la mà a l'espatlla i ha apropat el meu cap cap a ella perquè pogués plorar mentre em subjectava.

En tot cas, aquell dia, vaig sortir al carrer tremolant tota jo. Amb prou feines em podia sostenir dreta. Vaig començar a caminar, descobrint que si anava a pas ràpid les cames semblaven tenir més força. Així que vaig literalment volar fins a l'estació de Sants i em vaig deixar caure en un banc del vestíbul. Asseguda, la sensació d'ofec va reparèixer i recordo veure-hi negre. Haver de tancar i obrir els ulls per enfocar al meu voltant. Em sentia incapaç de res. Se'n diu atac d'ansietat, d'això, i no vulgheu patir-ho mai. Aquesta sensació de no controlar cap dels teus músculs, de notar que es tensen tots alhora i que es contrauen tant que penses que t'aixafaran el cor i que deixarà de bategar. Suposo que, com que no era la primera vegada que em passava, vaig poder actuar d'inèrcia. La psicòloga m'havia comentat alguns trucs i

els vaig repassar tots. Respirar dins d'una bossa, no en portava cap a sobre. Posar-me un Trankimazin sota la llengua, me'ls havia deixat a casa. Repetir alguna frase com un mantra, ho vaig fer: has de trucar, has de trucar, has de trucar.

Vaig agafar el mòbil. Vaig passejar el dit pels contactes descartant-los tots i vaig tornar a començar per la A. Vaig acabar prement sobre el nom d'Abril. Era una opció. O ho hauria estat, però només vaig esperar tres tons i vaig penjar. Què li hauria dit? Torna'm a ajudar? Altra vegada? Odio les relacions desiguals, odio quan es desequilibren. I l'Abril portava massa temps estant pendent de mi, cuidant-me malgrat que jo li posava ben difícil.

Recordo estar mirant fixament el mòbil sense poder pensar quan havia començat a vibrar. A la pantalla, el nom del meu psiquiatre: Francesc Ortiz. Vaig contestar sense contestar, només despenjant el telèfon. La veu ferma i suau del doctor Ortiz em deia que havia parlat amb la psicòloga, que estaven tots dos molt preocupats i que rescataven la idea que jo mateixa havia proposat de fer un ingrés. Era cert, jo havia cridat a la consulta de la doctora Izquierdo tanca'm en algun lloc, Marta, tanqueu-me en algun lloc.

Només vaig ser capaç de dir que sí un parell de cops, al telèfon. Saps on ets? Sí. Saps arribar a Sant Pau? Sí. Ves a urgències, demana pel psiquiatre de guàrdia i digues que hi vas de part meva. Jo ara truco perquè t'esperin.

Vaig penjar el telèfon. Em quedava només un vint per cent de bateria. Aquella xifra se'm va quedar clavada, ves a saber per què, però el cas és que la vaig fer servir de nou mantra. Vint per cent, vint per cent, vint per cent. M'ho anava repetint i anava fent el que calia fer per arribar a Sant Pau. Anar cap al metro, buscar la targeta, vint per cent, pujar al vagó, vint per cent, baixar a l'estació, vint per cent, sortir al carrer. I un cop fora no vaig saber on era. En absolut. El pànic es va apoderar de mi altra vegada. Ni mantres ni hòsties. Però el telèfon va tornar a vibrar: era en Magí. Esquivant els meus plors es va fer entendre: envia'm la ubicació i queda't on ets que vinc a buscar-te.

Va arribar en taxi. Quan em va veure va fer parar el cotxe, en va sortir deixant la porta oberta i va venir cap a mi. Vaig amagar la meua cara a la seva espatlla i el vaig deixar fer. El taxista ja sabia on havíem d'anar perquè en Magí només li va dir ja està, anem. Jo no entenia res, no entenia perquè estàvem dins d'un taxi. En Magí em va dir que havia baixat del metro una parada abans, jo gairebé no podia processar el que m'explicava. Recordo sentir tots els sons com esmorteïts, com quan tens el cap sota l'aigua. Vam baixar del taxi, vam entrar a l'hospital i en algun moment, no sé per què, em vaig desplomar. La següent imatge que tinc és estar estirada en una d'aquelles lliteres d'hospital amb rodes.

A la doctora Izquierdo, en aquella època, li havia començat a parlar del Personatge. És l'única manera que he trobat per descriure el que noto a vegades. He llegit molt, buscant definicions més encertades, explicacions més clares, però no he trobat res que em convenci. El Personatge és quan faig alguna cosa i a la vegada em veig a mi mateixa fent-la. Com des de fora, però des de dins. Són sempre coses contra mi mateixa; boicots, en diu la psicòloga. Encara ara no sé explicar-ho bé. Quan m'he tallat, per exemple. Els metges sempre ho han descrit com a impulsos autolesius, però no són impulsos. O no sempre. Alguna cosa dins meu planifica amb tota la calma del món com ho faré, quan ho faré i què faré després. I, un cop planificat, és impossible desdir-me'n. Tot el contrari: el Personatge es deleix per dur-ho a terme. Encara que tota jo vulgui no fer-ho... ho faig.

Això em passava molt, en aquella època. Podríem dir que el Personatge era l'amo i senyor de la meua vida. A aquesta incapacitat de controlar-me se li sumava un pànic paralitzant: pànic a sentir veus. No sé per què sempre he marcat la línia que separa la bogeria del seny en el fet de sentir veus. Si algun dia sento veus, adeu Maia. I és així d'irònic, però el fet d'estar tan pendent de si sento o no sento veus, és el que crec que m'ha acabat embogint sempre. O sovint.

Aquell dia a l'hospital va passar això mateix, de fet. Estava estirada en aquella llitera i la confusió de no saber ben bé com havia arribat allà, ni on era en Magí, em

va envair la ment. Els pensaments m'anaven a mil per hora. Eren pensaments o eren veus? Em vaig descontrol·lar i vaig començar a donar-me cops. Cops de puny al cap, cops de cap contra el llit. Vaig caure a terra i vaig seguir donant-me cops. Dos infermers van córrer cap a mi i em van subjectar fort de mans i peus. Una infermera m'agafava la cara i em deia mira'm, Maia, mira'm. Però jo no la veia i maldava per deslliurar-me. Em van pujar al llit i entre els tres em van subjectar amb unes corretges que anaven lligades a les barres. Ara et posarem una injecció que et farà dormir i podràs descansar. Jo seguia lluitant i ells seguien parlant. Per què tarda tant, va ser l'últim que vaig poder escoltar i processar. I llavors va arribar allò que tardava tant: antipsicòtic intravenós, vaig saber després que m'havien xutat. Era un dijous, devien ser vora les vuit del vespre, i fins divendres cap a les quatre de la tarda no em vaig despertar. La infermera em va explicar que al matí m'havia visitat una doctora, que m'havien preguntat si volia esmorzar i que jo els hi havia dit que no. No ho recordo.

Crec que cal tirar una mica enrere per acabar d'entendre com s'acaba un mal dia lligada en una llitera d'hospital. Podria retrocedir fins al moment en què la meva relació amb en Magí es comença a tòrcer. Primer només subtilment: una mala mirada un dia, una crítica punyent abans d'anar a dormir; després de manera més evident, amb discussions, retrets i crítiques destructives contínues. D'ell cap a mi i de mi cap a ell.

Però me n'aniré encara una mica més enllà. Fins on devia néixer la llavor que em convertiria en una dona capaç de viure al límit de la bogeria.

Me'n vaig als meus 15 anys. Em planto en un migdia de quan feia primer o segon de BUP. Havia arribat a casa al sortir de l'institut i ja eren quarts de quatre. Tothom ja havia dinat i, com sempre, em vaig escalfar el menjar, me'l vaig posar en una safata i me'n vaig anar al menjador a dinar davant de la telenovel·la. Recordo que de segon hi havia hamburguesa i que m'hi vaig posar quètxup, però que llavors em va venir al cap una conversa d'unes companyes d'institut (no parlaven amb mi, jo

només escoltava) en què deien que el quètxup engreixava tant. Recordo haver mirat a ma mare, que estava estirada al sofà, i al veure que no es fixava en mi, haver anat a la cuina i haver tirat a les escombraries l'hamburguesa, tallada a trossets petits perquè no es veiés.

Aquell va ser el primer cop.

Un dia que no devia haver amagat prou el menjar al tirar-lo a la paperera, el meu pare em va descobrir. Ho vaig negar tossudament, malgrat que es veia i era evident que el bistec de les escombraries era el meu. El pare va dir deixem-ho estar i no recordo que se'n parlés mai més. Ni quan em va deixar de baixar la regla, que devia ser cap a 2n o 3r de carrera. Em van portar a diferents metges i tots em feien analítiques. Quina obsessió amb les analítiques! Vaig arribar a anar al pediatre que ens visitava quan érem petits. Va ser humiliant haver-me de treure la roba davant d'aquell home i em vaig cabrejar com mai quan em va dir a la cara que el que em passava era senzillament que no menjava. Jo ho negava i aquell home em mirava amb una expressió de no em facis perdre el temps. No va dir res més i es va acomiadar de nosaltres demanant-me l'enèsima anàlisi de sang.

I així va ser sempre des de llavors. Si dinava, no sopava. Si no havia dinat, podia permetre'm sopar una mica. Era millor no dinar, perquè així notava la sensació d'estómac

buit durant tot el dia. I això, diuen els llibres de psicologia, em devia fer sentir que tenia el control.

No era un trastorn alimentari típic. No va durar només l'adolescència ni va anar excessivament lligat a l'aparença física. Tampoc va traspasar mai una línia molt concreta. Però va ser-hi sempre, el puta hi ha estat sempre.

Potser menteixo i no sempre he tingut problemes amb el menjar. Quan vaig anar a viure amb en Magí el tema va canviar. I el millor del cas és que va passar sense adonar-me'n. Ell sempre em deia que menjava poc, però quan vam anar a viure junts vaig tornar a menjar tots els àpats. Potser poc, en comparació amb el que endrapava ell, però menjava. És més, crec que en aquella època vaig deixar de pensar en el maleit menjar, per fi, i simplement menjava quan tocava i prou.

Però cuinava sempre en Magí. Si algun dia em posava jo a la cuina, el recordo llavors a ell per darrere, preguntant-me si hi havia posat prou sal o mirant si estava remenant prou l'olla. No ho feia amb mala fe, li agrada massa cuinar, però era molest. Amb el temps, aquest tic seu de seguir-me a la cuina em va començar a irritar i van començar les discussions. Al final vaig optar per no cuinar més. També cal reconèixer que va ser l'opció més còmoda per a mi. Cuinar m'atabalava, doncs problema solucionat. Aparentment. La merda que s'amaga sota la catifa sempre acaba apareixent.

Ara que hi penso, aquest tema va sortir a l'única sessió de teràpia de parella a què vam arribar a anar quan la relació ja agonitzava. M'hi va portar ell i, a més, mig enganyada. Més endavant potser m'hi detinc a explicar-ho.

En tot cas, crec que la primera vegada que vaig fer servir la Thermomix que ens vam comprar al anar a viure junts va ser quan ell va començar a no dormir a casa.

El primer any de compartir casa, en una d'aquestes converses de llit a mitja veu, vaig tenir la mala idea d'explicar-li al Magí els problemes que havia tingut amb el menjar. Li vaig intentar explicar que si ens enfadàvem tant quan xocàvem a la cuina, devia ser perquè jo encara arrossegava aquell trauma. La conversa va ser una gran merda perquè vaig veure clarament que en Magí no entenia res del que li deia. Jo em vaig explicar fatal, era la primera vegada que ho verbalitzava en veu alta. Doncs, si no en saps, deixa'm fer a mi, però no t'enfadis. I fins aquí la conversa. Vaig intentar seguir, obrir alguna escletxa d'empatia que m'apropés a ell, però res, ell va fer com que m'escoltava però se li notava a la cara que no entenia per on anaven els trets.

No li quadrava, suposo, simplement no li quadrava que una ximpleria així pogués tenir incidència en una persona com jo. És el que passa quan t'entestes a crear una imatge de tu mateixa que no deixi cap escletxa per als dubtes. Que després, quan necessites que t'abracin, no s'acaben de creure les teves ombres.

Doncs això, que aquell dia ens vam dir bona nit amb

el regust estrany d'haver mantingut el que els castellans en diuen una *conversación de besugos*. En Magí es va adormir, però va fer allò que en definitiva fem tots quan detectem punts flacs a l'altre: es va guardar la munició i després, quan li va convenir, la va fer servir a discreció. Em deia coses com fes el favor de menjar-te la mongeta de la verdura per molt que no t'agradi o acaba't el plat, que el menjar no es tira.

Quan ho feia, hi veia maldat. Ara vull pensar que potser només era la seva manera d'intentar que oblidés vells traumes ridiculitzant-los. Ningú ens n'ensenya, a acompanyar aquestes històries.

Ha sigut l'etern malson, la història del menjar. En realitat és la primera arma del meu Personatge. Sí, això mateix, el Personatge devia néixer aquell any de primer o segon de BUP que he descrit abans i el dejuni va ser la seva primera gran interpretació. I, com passa sempre amb els primers papers que els donen a les actrius, va marcar un estil. No es pot debutar fent tragèdia grega i pretendre saltar després a la comèdia shakespeariana. El públic no t'ho accepta. Per tant, amb el temps he deduït que el que va venir després —els talls, les cremades, les crisis d'ansietat, tot el *pack*— responien a aquest mateix patró. La vida no va, el sense sentit és tan intens que m'enfilo a l'escenari i actuo. Controlo l'escena, no em mana ni l'apuntador.

En tot cas, mentre controlava, o creia que controlava, vaig intentar cent i mil vegades deixar-ho estar. Mirant-me al mirall, fixament als ulls, dient-me Maia això d'avui és l'últim cop. Perquè tinc la mala sort de ser intel·ligent, de no ser una completa estúpida, de tenir una família que m'ha donat uns valors i que m'ha col·locat en un entorn on, sí, d'acord, la moda, i la cosificació de la dona, la societat de consum i bla bla bla, però on se m'ha dit de mil maneres que s'ha de ser crítica amb tot això i que tots els cossos són bonics. Ho havia entès, quinna putada; perquè, com que ho havia captat, la vergonya després era doble.

En èpoques bones no és que mengés amb absoluta normalitat, només que no hi pensava. El Personatge actuava en un escenari sense públic, ni jo mateixa m'asseia a les butaques del teatre. Però la vergonya anava calant. I en èpoques dolentes tot era encara molt pitjor.

Una època dolenta: quan feia de monitora de menjador en una escola del barri de la Mina. No va ser una mala època per la feina, treballar allà m'agradava. Era un centre on la nena més afortunada havia de cuidar dels seus germans petits perquè els seus pares treballaven de sol a sol. Els seus amics i amigues ho podien tenir pitjor. Amb germans a la presó, pares alcohòlics o mares ionquies. Eren nanos amb vides tan putes a fora de l'escola que allà dins, la lleialtat dels companys i la convivència amb el grup, amb la tribu, ho era tot. I sentir que t'inclouïen, que eres referent, omplia.

En aquella feina vaig coincidir amb l'Elena; entre les dues portàvem el grup dels grans. Tot i que no teníem res a veure una amb l'altra, per alguna raó ens vam fer molt amigues de seguida. Millors amigues, que diria ara la meva filla Bruna.

L'Elena era mig punky. No tant per estètica, sinó per la manera com es plantejava la vida. No concebia gaires normes socials, això és el primer que veia la gent que no la coneixia, però tampoc concebia cap prejudici. Era

realment una persona que mai prejudjava, i d'aquestes n'hi ha ben poques. No classificava la gent, almenys no fins que no la coneixia prou com per decidir si li valia la pena seguir a prop seu o no. S'ho llegia tot, s'ho escoltava tot, et portava al cine un dia a veure una superproducció de Hollywood i l'endemà a una pel·lícula d'autor sense ni trama. No sabies mai per on et sortiria i això em fascinava.

Com tot, aquells trets tan seus tenien l'altra cara de la moneda. Estava perduda, insatisfeta amb tot. Els neguits existencials dels dinou anys, en ella eren com lloses. En parlàvem molt, de tot plegat. Del món adult que se'ns obria al davant, de la perspectiva immediata d'haver d'ingressar en aquell engranatge social indefugible, dels somnis de marxar a fer la volta al món. I teníem tendència a caure en un nihilisme que només es podia suportar perquè érem joves. Després d'arribar a la conclusió que res tenia sentit, ens miràvem i ens dèiem doncs què, unes birres?

Ella tenia parella de feia temps i ja vivien junts. Havia estat la manera del noi de marxar de casa i a l'Elena no li havia costat gens apuntar-se a l'aventura. El que ja no li agradava tant era la tirania del lloguer. Ho deia seriosament, que trobava injust pagar per ocupar un pis. I es discutia amb en Rafa, el seu xicot, quan ell marxava a treballar massa d'hora.

Jo estava amb un noi, en Pol, però cap allà al setembre em va engegar a passeig. Per això la mala època. M'havia

enamorat per primera vegada, ho havia donat tot durant vint mesos, i quan jo em preparava per celebrar la segona volta al Sol junts, ell em va dir que allò nostre no era tan important i que de fet millor deixar-ho estar perquè n'hi havia una altra.

Aquella tardor va passar una cosa horrible. Van assassinar la germana d'en Rachid, un nano de l'escola on treballava que tocava la guitarra que ni l'Eric Clapton. Després d'allò, el noi va passar-se mesos amb la mirada apagada i sense parlar. De fet, no crec que la mirada se li hagi encès mai més com abans. Ell havia vist com la mataven, un vespre just davant del seu portal, quan per robar-li la bossa li van clavar la navalla allà on no calia clavar-li.

Es donava el cas que en Rachid i jo havíem connectat moltíssim. Perquè ell era un flipat del bàsquet i havia al·lucinat el primer dia que el vaig reptar a un u contra u. Em va guanyar, el cabronàs em treia un pam, però li ho vaig posar difícil. I des de llavors que teníem aquell *feeling* tan especial que no és estrany que sovint aparegui entre monitors, monitores i canalla.

Per això, quan va passar tot allò de la seva germana i ell s'enfonsava en el fang, l'Elena em deia apropa-t'hi, a tu t'escoltarà. Però en Rachid es va tornar irritable, es barallava amb tothom, fins i tot el van arribar a expulsar per portar una navalla a l'escola. Jo intentava acos-

tar-m'hi; sempre que el veia sol m'ho feia venir bé per asseure'm al seu costat i intentar començar alguna cosa semblant a una conversa. No hi havia manera, en Rachid havia construït un mur al seu voltant.

Esteu fent el mateix, em va dir un dia l'Elena, us esteu tancant en un cau. Tenia raó, en part. Sí, jo estava en un cau de merda, maltractant-me a base de dejunis autoimposats i autolesions sense treva. Però que se li passés pel cap comparar la meva situació amb la d'aquell pobre xaval, va ser el tall més profund. Què tenia a veure allò meu amb la pèrdua d'aquell noi de dotze anys? Com podia estar jo sentint-me tan infeliç i volent deixar-me caure, quan al meu davant, davant dels meus nassos, un nen veia com es trencava la seva família i com se li escapava la infància de les mans? Em resultava tan obscè que em bloquejava.

Veient-ho obscè i estant bloquejada, però sent incapaç de reaccionar. Em vaig passar setmanes senceres fumant porros a casa de l'Elena i en Rafa. Tenia les claus i el permís per anar-hi sempre que volgués. I m'hi refugiava perquè allà em jutjaven menys que al meu pis del Carmel. Les meves companyes, l'Abril i la Marga, no m'haguessin aguantat gaires dies en aquell estat deplorable. En canvi, l'Elena es limitava a arrancar-me del sofà per anar a treballar a l'escola i en Rafa em cargolava els porros dels vespres amb aires de suficiència, mentre em sermonejava. Tu vivies enganyada perquè a casa teva són l'excepció. Som les famílies desestructurades, les normals.

Els fills de divorciats, de mares solteres, d'exalcohòlics. No veuràs mai més en ta puta vida cap altra estampa de color rosa com la que has mamat a casa teva, segur.

Segur. Però jo encara no ho sabia. O no ho volia saber.

I no n'he après perquè és com ara, que ja m'he des- enamorat d'en Magí, que no em remou cap sentiment plaent pensar en ell, però que encara dubto què escolliria si m'oferissin poder triar entre seguir amb la família que tenia o tirar endavant jo sola, lluny dels retrets constants i les discussions eternes.

Si l'Elena fos viva en faria conya. Posa't un vestit jaqueta i pentina els teus fills amb la clenxa al mig, mentre li fots d'amagat als ansiolítics i al bourbon, i esperes que el teu maridet tardi poc més de dos minuts a escórrer-se els dissabtes que guanya el Barça i toca follar.

Com enyoro el seu humor negre.

El que em volia dir en Rafa amb aquells sermons de fum era que potser no és tan bo que a una l'estimin tant, que una vegi uns pares que s'estimen tant. T'hi acostumes, creus que existeix en un altre lloc, que podràs trobar-ho. Com que els teus germans ja ho tenen, tu també ho tindràs. Facis el que facis, vagis allà on vagis i conequis a qui conequis, portes sempre amb tu el manual de les comparacions.

Per això sempre suspens. Perquè en Rafa tenia raó, la vida és això altre.